

စာပေချစ်သူများအဖွဲ့ - စာပေနှင့် ပရဟိတကွန်ရက်

ပြင်းလုံး

ဝတ္ထုတို
စုစည်းမှု

နှလုံးသားရပ်ဝန်းအဖွင့်

လူသားလောကအား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ ၊ စည်ပင်သာယာဖို့ အရှိန် အဟုန်ပြင်းပြင်းဖြင့် အားကုန်ဖွင့်ကာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းတရားများကို ဖန်တီး တည်ဆောက်နေကြပေသည်။ ။ အဆုံးပန်းတိုင်ဆီသို့ရောက်လင့်သော် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အတ္တ၊ မာန်မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယတည်းဟူသော အရှိန်အဟုန်တို့ ပြင်းစွာ မောင်းတင်၍ ပြေးလွှားလာရသောကြောင့် စောင့်စည်းမှုတည်းဟူသော အိတ်ကပ်အတွင်းမှ ကိုယ်ကျင့်တရားဒြပ်ဂုဏ်၊ သိက္ခာတရားဒြပ်ဂုဏ်များကား လမ်းခုလပ်တွင် ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည် လည်း ရှိ၏။ ထိုအခါ လောကပန်းတိုင်၏ အလှတရားအား ရှုမြင်သုံးသပ်သော် အမြင်အာရုံတင့်ဆန်းရုံသက်သက် အဆင်းသာရှိ အချင်းနတ္ထိသဘောသို့ လိုက်ပါစီးမျောသွားတော့၏။

သို့ ဆိုသော် အစစ်အမှန်သဘောတရားများ ၏ ယိုပေါက်ကို ဖာထေးဖို့ လိုအပ်လာပေသည်။ ။ ရပ်ဝတ္ထုပိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာသော လောက၌ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကျင့်ဝတ်တရားများကား မြင့်တက်မလာဘဲ အောက်သို့သာ ချွတ်ချုံ့ ကျန်မိပါးလာသည် နှင့် အမျှ လူသားလောကသည် ရိုင်းစိုင်းလာ၏။ ရုန့်ရင်းကြမ်း တမ်းလာ၏။

အချစ်၊ မေတ္တာ၊ သစ္စာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ စသော နူးညံ့သိမ်မွေ့သော သဘောဆောင်သည့် အနုပညာသင်္ကေတရသ အာဟာရများ လူသားတို့ ၏ နှလုံးသားရပ်ဝန်းဝယ် ဆိတ်သုဉ်းခေါင်းပါးလာတော့သည်။ ။

ဤတွင် လောကကို စစ်မှန်သောအလှတရားများ ဖြင့် တန်ဆာဆင်
ဖို့ ဟူသည် လူသား၏ နှလုံးသားရပ်ဝန်းဝယ် အချစ်၊ မေတ္တာ၊ သစ္စာ၊ က
ရုဏာ၊ မုဒိတာတည်းဟူသော အနုပညာသင်္ကေတရသများ ဖြင့် ဖာထေး
နိုင်မှ တော်ပေ ရောမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စာပေချစ်သူများ အဖွဲ့ (စာပေနှင့် ပရဟိတကွန်ရက်) သ
ည် လူသားလောက၏ အလှတရား ယိုပေါက်အား ဖာထေးဖို့ အချစ်၊ မေ
တ္တာ၊ သစ္စာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာတည်းဟူသော အနုပညာရသပေါင်းစုံဖြင့်
ကိုယ်စီကိုယ်စီ၏ နှလုံးသားရပ်ဝန်းများမှ စီးမျောခံစား၍
ခြယ်သလိုက်ကြရပေသည် ။ ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အနုပညာရသ ဆေးရောင်စုံ
များ သည် စာရှုသူ၏ နှလုံးသားရပ်ဝန်းဝယ် ခံစားမှု တစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် ထ
င်ဟပ်၍ လောကအလှတရားစစ်စစ်အား ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေကြောင်း...။

။နတ်တန်ခိုး

(စာပေချစ်သူများ အဖွဲ့ စာပေနှင့် ပရဟိတကွန်ရက်)
၂၉.၄.၂၀၁၆

စီစဉ်သူအမှာ နှင့် ကျေးဇူးစကား

စာပေချစ်သူများ အဖွဲ့ (စာပေနှင့် ပရဟိတ ကွန်ရက်ကြီး) သည် ၁၃
၇၅ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သော အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသ
ည် ။ အဖွဲ့ကြီး၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်များမှာ စာပေနှင့် ပရဟိတလုပ်င
န်းများကို စွမ်းစွမ်းတမံ တက်ညီလက်ညီ လုပ်ဆောင်ကြရန် ဖြစ်ပါသည်

ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည့် အားလျော်စွာ စာပေရော၊ ပရဟိတပါ တတ်အားသရွေ့ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပြီး၊ လုပ်ဆောင်နေကြဆဲလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ အဖွဲ့အနေဖြင့် အားနည်းချက် အနည်းငယ်ရှိသည် ကြောင့် လစဉ် လတိုင်း အဆက်မပြတ်အားဖြင့်တော့ကား စာပေနှင့် ပရဟိတကိစ္စများကို မလုပ်ဆောင်ဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

သို့သော် လုပ်ဆောင်ခဲ့မိသောအခါများ တွင် ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ဆောင်ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ။ ပရဟိတနှင့် ပတ်သက်၍ ကြီးမားသည့် လုပ်ဆောင်ရန် ရည်ရွယ်ချက်များ ရှိသေးသကဲ့သို့ စာပေနှင့် ပတ်သက်၍လည်း မြင့်မားသည့် ပန်းတိုင် တစ်ခုထိ လုပ်ဆောင်ကြရန် အစီအစဉ်များ ရှိနေပါသေးသည်။ ။ ထိုအရာများအား လုပ်ဆောင်အောင်မြင်ရန်မှာ နယ်ပယ်အသီးသီးရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ စွာ၏ အကူအညီများ လိုအပ်မည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်မရွေ့ စနစ်ဖြင့် သွားနေရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။ လိုအပ်သော လမ်းကြောင်းမရောက်ခင် ဖိအားများ စွာအား တွန်းအားများ စွာဖြင့် တော်လှန်ရင်း ခရီးဆက်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်များ ၏ ပရဟိတခရီးများ အတော်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သကဲ့သို့ အဖွဲ့လိုက်စာပေခရီးသည် လည်း ငါးဆင့်မြောက် လှေကားကို တက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်ပါသည်။ ။ ယခုထုတ်ဝေသော "နှလုံးသားရပ်ဝန်း ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု" စာအုပ်သည် အဖွဲ့လိုက်ထုတ်ဝေသော ငါးအုပ်မြောက်စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤစာအုပ် အတွင်း၌ စာပေချစ်သူများ အဖွဲ့ စာပေနှင့် ပရဟိတ ကွန်ရက် အဖွဲ့တော်သားများ ပါဝင်ရေးသားထားသကဲ့သို့ အဖွဲ့ဝင်မဟုတ်သည့် ကလောင်သစ်များ ၏ ဆုရဝတ္ထုများ လည်း ပါဝင်ပါသည်။ ။ ထို့အပြင် သမ္ဘာဝါရင့် စာရေးဆရာကြီးများမှ လည်း သူတို့ ၏ ဝတ္ထုများ ဖြင့် နှလုံးသားရပ်ဝန်းအား

မွမ်းမံထားကြပါသေးသည်။

ကျွန်တော်များ အဖွဲ့သည် စာတစ်အုပ် ထုတ်မည်စိုင်းပြင်းတိုင်း အွန်လိုင်း နှင့် ပြင်ပမီဒီယာများမှ တရားဝင်ကြေငြာကာ ထုတ်ဝေမည့် အမျိုးအစားအလိုက် ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပပေးခဲ့ပါသည်။ ပြိုင်ပွဲတွင် ဆုရရှိသူများ ၏ စာမူများအား ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးခဲ့ကြပါသည်။ ယခုစာအုပ်တွင် ပြိုင်ပွဲဝင်ဆုရ ဝတ္ထုငါးပုဒ်အား ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။

စာအုပ်တွင် ကလောင်သစ်များ များ စွာပါဝင်နေသောကြောင့် အားနည်း ချက် ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါသည်။ သို့သော် အကောင်းဆုံးစီစဉ်မှုဖြင့် ဆရာများ ၏ အကူအညီများကို ယူကာ လုပ်ဆောင်ထားပါသည်။

ဤစာအုပ် ထုတ်ဝေနိုင်ရန် ပြိုင်ပွဲကာလမှ စတင်၍ ကူညီခဲ့ကြသော သန်လျင်မြို့နယ်မှ စာရေးဆရာ၊ သတင်းမီဒီယာဆရာ၊ ကာတွန်းဆရာများ ၊ ပြိုင်ပွဲဝင်ကြသော စာပေဝါသနာရှင်၊ ပညာရှင်များ နှင့် အဖက်ဖက်မှ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ပေးခဲ့ကြသော အဖွဲ့တော်သားများ ၊ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း၊ စာအုပ်ချုပ်သူ၊ ဖြန့်ချိသူ၊ ရောင်းသူ၊ ဝယ်သူများအားလုံးအား စာပေချစ်သူများ အဖွဲ့ (စာပေနှင့် ပရဟိတ ကွန်ရက်ကြီး) မှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းနှင့် ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်ပါကြောင်း ကမ္ဘာ့ထိုးအပ်ပါသည်။

ချစ်ခင်လေးစား တန်ဖိုးထားလျက် -
ပီတိ (ပေကြီး)

အထွေထွေတာဝန်ခံ
စာပေချစ်သူများ အဖွဲ့၊
စာပေနှင့် ပရဟိတကွန်ရက်။

နှောင်းသစ္စာမပြယ်ချစ်သော်လည်း

နှောင်းသစ္စာ မပြယ်ချစ်သော်လည်း

မိုးတို့ သည် နွေအပူ၊ နွေမြူနှင့် နွေအရိပ် နွေအတိတ်တို့ ကို တွန်းထိုး ပျောက်ပျက်စေသည်။ ဆောင်းနှင်းသည် မိုးရေမိုးပေါက် မိုးမြူတိမ်သား လျှပ်ရောင် များကို လွင့်ပါးကွယ်ပျောက်စေသည်။ နွေ သည် အေးသဘာဝ အေးမြမြနှင့် မြူကျနှင်းဖွဲ ဆောင်းနှင်းခဲတို့ ကို ပျော် ကျ ပျောက်ကွယ်စေလေသည်။ ဤသည့် သဘာဝ ဤအလှတို့ ကြောင့် လောကသည် ရင့်သည်။ လောကသည် ကျက်သည်။ လောကသည် ပြောင်းလဲဖြစ်ပျက်နေသည်။ ယခုလည်း မိုးရေတို့ က နွေအပူတို့ ကို မြှုပ်ကွယ်ဖျောက်ဖျက်နေကြသည်။

သည် မြေ သည် ရေ သည် ဌာနသို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့သည် မှာ နှစ်အတန်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီ။ ကံ စိတ် ဥတု အာဟာရ အကြောင်းသတ္တိ ညီညွတ်သဖြင့် ဤနေရာ ဤဌာန ဤရပ်ရွာတွင် လူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့သော စံမောင် သည် ဤအရပ်ကို ချစ်သည်။ သို့သော် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ရင်နာခဲ့ရသော ဤဒေသကို မခင်တွယ်ချင်။ ဘဝဆိုသည် မှာ ရထားပမာဟု ဆိုလျှင် မိမိခရီးလမ်းကို ကံက သတ်မှတ် ထားသည့် အတိုင်း ကိုယ်က နားနား မနားနား ဒီလမ်းအတိုင်း သွားတော့သွားရမည်။ လည်တော့ လည်ပတ်နေရမည်သာ။ စံမောင် အတိတ်ကို လွမ်းလည်း မလွမ်းလို၊ နာလည်း မနာကြည်းချင်ပါ။ သို့သော် အတိတ်သည် အတိတ်၌ သာ ကျန်ရစ်၏။ စိတ်တို့ သည် ကား အတိတ်သို့ လည်း ပြန် အနာဂတ်သို့လည်း ကြံလျက် အဖန်ဖန်တဝဲလည်လည်သာ ရှိနေသည်။

အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ပဲ ထားခဲ့ပါရစေလား xxx နှောင်းခဲ့တဲ့ သစ္စာ ရှင်ကြီးရယ် xxx ပြန်ကာလှန်ကာ မတွေးပါရစေနဲ့ ကွယ် xxx ချစ်ခြင်း မေတ္တာဆိုတာ အကွရာသင်္ချာနည်းနဲ့ တွက်ဆလို့ ရမယ်မထင်နဲ့ အသက် ပျံ့ဖြူရယ် xxx အသည်းလောက်မကဘဲ အသက်လောက်သာပဲ စွဲချစ်ရ သူမှာ ကွယ် xxx မပြယ် နွမ်းတဲ့ နှောင်းသစ္စာတွေရယ် xxx

ငယ်စဉ်ကရေချိုးကာ ဆော့ကစားခဲ့သော ရွာထိပ်က ရေမြောင်း ဘောင်ပေါ်ရပ်ကာ အရာရာကို သတိရနေသည် ။ ထိုအခိုက် မြောင်းအ နီး အိမ်တစ်အိမ်မှ အဆိုတော်ကြီး ရာဇဝင်းတင့်၏ နှောင်းသစ္စာသီချင်း ကို တိုက်ဆိုင်စွာပင် ဖွင့်နေသည် ။ ထိုသီချင်းက ကျွန်တော့်အတိတ် ကျွန်တော့်အရိပ်တို့ ထံ တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည် ။

မိုးရေတို့ မည်မျှစွတ်စိုနေသည် ကိုပင် မသိအောင် စံမောင့်အတိတ် တို့ က ငိုကြွေးနေကြသည် ။

"သားရေ သား"

အမေ့အော်သံကြောင့် ရေမြောင်းထဲ ဆော့ကစားရင်း ရေကူးနေကြ သော ကလေးများ ခဏ ငြိမ်သက်သွားသည် ။

"ခင်ဗျာ အမေ၊ သားရေချိုးလို့ မပြီးသေးဘူး"

"မြန်မြန်ချိုးနော်၊ ရေစကြိုက ဦးဦးထွန်းတို့ ဒေါ်ဒေါ်တင်တို့ ရောက်နေကြတယ်။ ခင်ယုမေလည်း ပါတယ်။ ရေကို အကြာကြီး ချိုးမနေနဲ့နော်၊ မျက်စိနာမယ်၊ နေမကောင်း ဖြစ်မယ်၊ ကြားလား သား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ" ဟု သာ ပြန်ပြောလိုက်နိုင်သည် ။ သူငယ်ချင်း ဝင်းမောင်က "မင်းတို့ ငါ့လို ကျွမ်းထိုးတတ်လား" ဟု ဆိုကာ ရေမြောင်းကမ်းပါးပေါ်မှ ကျွမ်းထိုးချသည် ။ ကလေးများ ပီပီ ရေချိုးချိန် ရောက်လေတိုင်း ရေမြောင်းကြည်ကြည်စိမ့်စိမ့်ထဲ ဆော့ကစားကာ ရေချိုးကြရသည် ကပင် ပျော်စရာတစ်ခုပင် မဟုတ် ပါလား။

"ငြိမ်း"

"ဟယ်တော် ကြည့်စမ်း ဒေါ်ဒေါ်သားတော်လောင်းလေးက အရွယ်တောင်မှ အတော် ရောက်နေပြီပဲ။ စာတွေကော လိုက်နိုင်ရဲ့ လားကွဲ့"

ဒေါ်ဒေါ်တင်က မေးသည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် လိုက်နိုင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်"

"သမီး အမေ့နားလာပါဦး၊ ဒီနှစ် အမေတို့ ဒီနယ်မှာ ခဏနေရမှာ ၊ သမီးကိုလည်း ကိုကို စံမောင်နဲ့ အတူတူ ဒီကျောင်းမှာ ထားရမှာ ။ သမီးက ကိုကိုစံမောင်ကို ကိုယ့်အစ်ကိုလို သဘောထားရမယ်နော်"

"အင်းပါ မေမေရဲ့ ၊ ကိုကိုစံမောင်က အရမ်းခင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်"

စံမောင် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

ခင်ယုမေ စံမောင်တို့ ကျောင်းသို့ ပြောင်းလာသည့် နှစ်က စံမောင်က တတိယတန်းကျောင်းသားမျှသာ ရှိသေးသည်။ ။ ခင်ယုမေ ဒုတိယတန်း ကျောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ။

ခင်ယုမေ၏ မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဦးထွန်းဝင်းနှင့် ဒေါ်တင်တင်တို့ သည် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း ရေစကြိုနယ်မှ ဖြစ်သည်။ ။ ထန်းပင်တက်ကာ အသက် မွေးကြသူများ ဖြစ်၍ ထန်းပင်ထန်းတောပေါသော စံမောင်တို့ နယ်သို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ကြသည်။ ။ ဦးထွန်းဝင်းနှင့် ဒေါ်တင်တင်တို့ တွင် သားသမီး ဟူ၍ ခင်ယုမေ တစ်ဦးတည်းသာ ထွန်းကားသည်။ ။

တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ ရောက်လာသော ခင်ယုမေတို့ မိသားစုကို နယ်မြေသစ်၌ အစစအရာရာ အဆင်ပြေစေရန် စံမောင်၏ အဘိုးက ကူညီပေးထားသဖြင့် စံမောင်တို့ မိသားစုနှင့် ခင်ယုမေတို့ မိသားစုများ ဆွေမျိုးရင်းပမာ သံယောဇဉ် ခင်တွယ်နေကြသည်။ ။

"ဒီနှစ် ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲတော်ကို မိသားစုတွေစုံပြီး အတူသွားရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ"

ဒေါ်ဒေါ်တင်က ပြောသောအခါ -

"အင်းပါ မတင်တင်ရဲ့ ၊ အတူသွားကြမယ်လေ"

ဟု အမေက ကတိပေးသည်။ ။

ထိုနှစ်က ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲသို့ ခင်ယုမေတို့ မိသားစုနှင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုပေါင်းကာ အတူတကွ သွားရောက်ဖူးမြော်ဖြစ်ကြသည်။ အမှတ်တရ အနေအားဖြင့် ခင်ယုမေနှင့် ကျွန်တော့်ကို ဒေါ်ဒေါ်တင်ကဖက်ကာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခိုင်းသည်။ ။ ရှက်သဖြင့် ကျွန်တော် ငြင်းဆန်သော်လည်း မိဘများက အတင်း တိုက်တွန်းကြသောကြောင့် ရှက်ရှက်နှင့် ပင် ခင်ယုမေကိုဖက်ကာ ဓာတ်ပုံရိုက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

နောက်ပိုင်းကာလများ တွင် ခင်ယုမေက ကျွန်တော့်ကို "ကိုကို" ဟု ခေါ်သည်။ ။ "ကိုကို" ဟု ခေါ်ကာ ဆိုးသည် နွဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော်က ခင်ယုမေကို "ညီမလေး" ဟု ပြန်၍ ခေါ်သည်။ ။ ကလေးတို့ ဘာသာဘာဝ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသည်။ ။ ဖြူစင်ပွင့်လင်းခဲ့ကြသည်။ ။ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသည်။ ။ ကျွန်တော်က ခင်ယုမေအပေါ် အရာရာ သည်းခံသည်။ ။ ""

ကျွန်တော်နှင့် ခင်ယုမေတို့ ၏ ချစ်ခင်ယုယပုံကိုကြည့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် ဆွေမျိုးများက စကြ နောက်ကြသည်။ ။ ထိုသို့စနောက်ကြလျှင် ကျွန်တော်က ရှက်တတ်သော်လည်း ခင်ယုမေက မရှက်။

"ဘာဖြစ်လဲ၊ ခင်ယုမေ ကြီးရင် ကိုကိုနဲ့ ပဲနေမှာ " ဟု ပင် ပြန်ပြောတတ်သေးသည်။ ။ ခင်ယုမေက ထိုသို့ ပြောလျှင် လူကြီးမိဘများက သဘောကျစွာ ရယ်မောကြရမြဲပင်ဖြစ်သည်။ ။ ခင်ယုမေသည် ပွင့်လင်း ပြတ်သားသူလေး ဖြစ်သည့် အလျောက် ကြင်နာယုယတတ်သူလေးလည်း ဖြစ်သည် ကို လူကြီးများက သဘောပေါက်ထားသည်။ ။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် နေမကောင်းဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲ လှဲနေရသည်။ ။ ခင်ယုမေ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းတွင် မတွေ့သဖြင့် အိမ်သို့လိုက်လာကာ အနားက မခွာဘဲ ပြုစုပေးသည်။ ။ ညနေ မိုးချုပ်သဖြင့် အိမ်ပြန်ရန်ပြောသော်လည်း အိမ်မပြန်။ ။ ခင်ယုမေ၏ မိဘများ စိတ်ပူကာ အိမ်သို့ လာ

ရောက်ခေါ်ယူကြသည်။ ။

"ဟင့်အင်း သမီး မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ကိုကို နေကောင်းမှ လိုက်မယ်"

ဟု ဆိုကာ အိမ်ပြန်မလိုက်ဘဲ နေခဲ့သည်။ ။

ကျွန်တော် နေမကောင်းသည့် နှစ်ရက်တာ ကာလအတွင်း ခင်ယုမေ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် သာ အိပ်သည်။ ။ အမေက ခင်ယုမေကို အဖျားရောဂါ ကူးမည်ဟု ဆိုကာ သီးသန့် အိပ်စေသော်လည်း မရ။ ထိုကဲ့သို့ ခင်ယုမေ ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိပုံကိုကြည့်၍ "ဘယ်ဘဝက ရေစက်တွေလဲမသိ" ဟု ဆိုကာ အမေနှင့် အဖေတို့ မျက်ရည်ကျကြရသည်။ ။ "သမီးလေးရယ် သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ" ဟု ဆိုကာ အမေက ခင်ယုမေကို အခါခါနမ်းသည်။ ။ ထိုနေ့မှ စ၍ ခင်ယုမေကို ပို၍ ဂရုစိုက်ပေးသည်။ ။ ထိုအချိန်မှ စကာ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ယုမေကို သံယောဇဉ် တွယ်နေမိသည်။ ။

ခင်ယုမေလေး ဒီနှစ် သုံးတန်းတက်ရမည်။ ထိုနှစ်က ရုတ်တရက် ဒေါ်ဒေါ်တင် ခွေးရူးကိုက်ခံရကာ ဆုံးသွားသည်။ ။ ဒေါ်ဒေါ်တင်မဆုံးမီ စံမောင့်ကို တွေ့ချင်သည် ဆို၍ အမေနှင့် အတူ သွားခဲ့ရသေးသည်။ ။ ထိုနေ့က ဒေါ်ဒေါ်တင် အမေ့ကို တတွတ်တွတ်မှာ နေသည်။ ။ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်ရှေ့တွင် ခင်ယုမေနှင့် ဆော့နေသဖြင့် အမေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်တင် ဘာပြောသည် ကို မသိလိုက်။ ဒေါ်ဒေါ်တင် က "သားနှင့် သမီး ဒီနားလာပါဦး" ဟု ဆိုသဖြင့် အနားတွင် ရိုကျိုးစွာ ထိုင်ကြသည်။ ။ ဒေါ်ဒေါ်တင်က

-

"သား ဒေါ်ဒေါ်တင်တို့ က ဧည့်သည် တွေပါကွယ်၊ စီးပွားရေးအရ လာခဲ့ကြလို့ သားတို့ နဲ့ တွေ့ဆုံရတာ။ အဲဒါကိုပဲ ဒေါ်ဒေါ်တင် ကျေနပ်နေတာ။ ဒေါ်ဒေါ်သာလေ အသက်ရှည်ရှည်နေရမယ်ဆိုရင် သားနဲ့ သမီး

ကို မင်္ဂလာဆောင် ပေးမှာ သိလား"

ဟု ဆိုကာ ဒေါ်ဒေါ်တင် မျက်ရည်ကျနေသည် ။

ဒေါ်ဒေါ်တင် ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောနေသည် ကို သူတို့ သဘောမပေါက်သော်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည် ။ ဒေါ်ဒေါ်တင် က ဆက်ပြောသည် ။

"သား ညီမလေးကို ချစ်ရမယ်နော်၊ ညီမလေးကို ကာကွယ်ရမယ်၊ သမီးကလည်း ကိုကိုကို ချစ်ခင်ရှိသေရမယ်"

ကျွန်တော်တို့ မည်သည့် စကားမှ မဆိုမိကြသော်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နားလည်စွာကြည့်မိကြသည် ၊ ဒေါ်ဒေါ်တင်ကိုကြည့်ကာ နှစ်ဦးသား စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြသည် ။ ဒေါ်ဒေါ်တင်က ကျွန်တော်၏ လက်နှင့် ခင်ယုမေ၏ လက်ကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ကာ ဆုတ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားသည် ။

"မမမြ ကျွန်မသမီးလေးကို သားနဲ့ သဘောတူခဲ့ပါရစေ။ မမမြတို့လည်း သမီးလေးကို ကိုယ့်သမီးအရင်းလို စောင့်ရှောက်ပေးပါ"

ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့်အမေအား မှာ နေသည် ကိုလည်း တွေ့ရသည် ။ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဒေါ်ဒေါ်တင် ခွေးရူးပြန်ရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည် ။

ဒေါ်ဒေါ်တင်ဆုံးတော့ မိုးများ သည်းကြီးမဲကြီးရွာနေသည် ။ သူတို့ ကျောင်းများ လည်း ဖွင့်ပြီး နေပြီဖြစ်သည် ။ ထိုနှစ်က ဒေါ်ဒေါ်တင် မရှိတော့သည့် အတွက် မိသားစုတာဝန်များကို ဦးဦးထွန်းဝင်း တစ်ဦးတည်း ထမ်းနေရသည် ။ ဒေါ်ဒေါ်တင်ကို လွမ်းဆွတ်သောစိတ်ကြောင့် ဦးဦးထွန်းလည်း နေမကောင်း ဖြစ်နေသ

ည် ။

ထို့ကြောင့် ရေစကြိုမှ အမျိုးများက သူတို့ အနား ပြန်လာကြရန် ခေါ်သဖြင့် ဦးဦးထွန်းနှင့် ခင်ယုမေတို့ သားအဖ ကျွန်တော်တို့ ကို အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာ ထွက်သွားခဲ့ကြလေပြီ။ သူ အင်မတန် ချစ်ခင်ရသော ခင်ယုမေနှင့် ခွဲရတော့မည် ဆိုသောအခါ နှစ်ဦးသား မပျော်မရွှင် ဖြစ်ကြရသည် ။

ခင်ယုမေတို့ ပြန်ချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ခင်ယုမေတို့ သားအဖကို ကားဂိတ်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့ကြသည် ။ ဦးဦးထွန်းက စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုကျွေးနေသည် ။ ခင်ယုမေကလည်း လိုက်ပို့သူများကို တစ်ဦးချင်းစီဖက်ကာ လိုက်လံနှုတ်ဆက်နေသည် ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အနားနားကပ်ကာ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည် ။

"ကိုကို ညီမလေးကိုကိုကို ချစ်တယ်နော်။ ကိုကိုလည်း ညီမလေးကို တစ်သက်လုံး ချစ်နေရမယ်နော်။ ဖေဖေ နေကောင်းရင် ညီမလေး ကိုကို အနား ပြန်လာနေမယ်နော်။ အဲဒီခါကျရင် ကိုကိုက ညီမလေးကို ကားဂိတ်မှာ လာကြိုရမယ်နော်။ ခုတော့ ညီမလေးတို့ သွားတော့မယ်"

ဆိုနစ်သောအသံကလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည် ။ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းမှာ လည်း မျက်ရည်တို့ လိမ့်ဆင်းကျလာသည် ။ ခင်ယုမေကို ယုယစွာ ပွေ့ဖက်ထား လိုက်ကာ "ညီမလေး" ဟု အော်ရင်း ငိုသည် ။

"အမေ အဖေ ညီမလေးကို မသွားခိုင်းလို့ မရဘူးလား။ ဦးဦး ကျွန်တော်တို့ နဲ့ အတူတူ နေလို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ အတူတူနေပါလား ဦးဦးရယ်။ နော် ဦးဦးနော်။ ကျွန်တော် ဦးဦးနဲ့ ညီမလေးကို ကြီးလာတဲ့ အခါ လုပ်ကျွေးပါ့မယ် ဦးဦးရယ်နော်"

ကျွန်တော့်စကားသံကြောင့် အားလုံး မျက်ရည်ကျကြသည် ။ ကားဂိတ်အတွင်းရှိ ခရီးသည် အားလုံးလည်း ကျွန်တော်တို့ ကိုကြည့်ကာ စိတ်

မကောင်းစွာဖြင့် ဝိုင်းအုံနေကြသည် ။ ကျွန်တော်တို့ အခြေနေကိုကြည့်
ကာ အဖေက ဝင်ထိန်းသည် ။

"လာပါ သားရယ်၊ နောက်တော့ ပြန်ဆိုကြရမှာ ပါ။ ခု ဦးဦးထွန်းနဲ့ ခင်ယုမေတို့ ကားထွက်တော့မယ်။ သူတို့ သွားပါစေ။ သူတို့ က ခဏလာ
တဲ့ ဧည့်သည် တွေပါ သားရယ်။ အဖေတို့ အမြဲခေါ်ထားချင်ပေမယ့် ခေါ်
ထားလို့ မရဘူး သားရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပြန်လာမယ့်နေ့ကိုတော့ အဖေ
တို့ စောင့်ကြလို့ ရတယ်လေ"

"ဟင့်အင်း ညီမလေးက ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူး ဖေဖေရ။ သား ညီမ
လေးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး"

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်နှင့် ခင်ယုမေ နှစ်ဦးသား
ငိုယိုနှုတ်ဆက်လိုက်ကြ သည် ။

"ကိုကို ကတိနော်၊ သစ္စာနော်"

ကတိဆိုတာ ဘာပြောသည် ။ သစ္စာဆိုတာ ဘာကိုဆိုသည် မသိ
သော်လည်း ကတိနှင့် သစ္စာကို ကိုယ်စီတမ်းတမိကြသည် ။

"ညီမလေး ကိုကိုစောင့်နေမယ်နော်၊ ကတိသစ္စာ"

"ကဲပါ သားရယ် လာလာ ပြန်ကြရအောင်။ အစ်ကိုထွန်း ကားပေါ်
တက်ကြတော့ဗျာ"

အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ပဲထားခဲ့ချင်ပေမယ့် ယနေ့တိုင် ကိုကို လွမ်း

နေရဆဲပါ ညီမလေးရယ်။ လွမ်းတိုင်းကျရတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ ဘောင်
ခတ်ထားမိရင် ဆည်ကြီးတစ်ခုစာမက ရှိရော့မယ်။ ညီမလေး ဘယ်ရော
က်နေပြီလဲ။ ညီမလေး ဘာတွေလုပ်နေလဲ။ ကိုကိုလွမ်းသလို ညီမလေး
လွမ်းနေမလား။ ကိုကိုကတော့ ညီမလေးနဲ့ ကွဲကွာနေတဲ့ ဒီဆယ့်ခြောက်
နှစ်အတွင်းမှာ ယနေ့တိုင် ညီမလေးကို နေ့တိုင်း သတိရနေဆဲပါ။ ပြီး
တော့ ကိုကိုနဲ့ ညီမလေး နောက်ဆုံးပြောခဲ့ကြတဲ့ ကတိနဲ့ သစ္စာဆိုတာ
ကို ကိုကို နားလည်စွာ စောင့်သိနေပါတယ်။ ကိုကို နေ့တိုင်း ထိုင်ကြည့်
နေမိတဲ့ ဟောဒီဇာတ်ပုံလေးတောင်မှ အရောင်တွေ ပြယ်ချင်နေပြီ ညီမ
လေးရေ။ ဒီအချိန် ညီမလေးသာ ပြန်လာမယ်ဆိုရင် ကိုကို ပြေးပြီးကြို
နေမိမှာ ပါ။ ဒါမှ မဟုတ် ညီမလေးကသာ ကိုကိုကို လာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်
ခဲ့ရင် အပြေးလေး လာခဲ့မိမှာ ပါ။

"ဟဲလို သားရေ သားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ အမေ ပြောလေ သား နားထောင်နေတယ်"

"သား အမေ သားကို ဝမ်းသာစရာ ပြောရဦးမယ်၊ သေချာနားထောင်
နော်"

"ဟုတ်အမေ ပြောလေ"

"ခင်ယုမေ နောက်တစ်ပတ်ထဲ အမေတို့ ဆီ လာလည်မလို့ တဲ့ မနေ့
ကမှ စာတိုက်ကနေ စာ ရောက်လာတယ် သားရဲ့ "

"ဟာ အမေ တကယ်ပြောတာလား"

"အေးပေါ့ သားရ၊ ဒါကြောင့် အမေသားကိုပြောချင်တာက နောက် တစ်ပတ် ကျောင်းပိတ်ရက်ကို မကွေးမှာ မနေဘဲ နယ်ပြန်လာခဲ့ ကြား လား"

"ဟုတ်အမေ သား ပြန်လာမယ်"

အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ထားမရခဲ့သော်လည်း အတိတ်ကဖြစ်တည်ခဲ့ သော မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးတစ်ခုကို ပစ္စုပ္ပန်ကာလတိုင်အောင် တယုတယ မွေးမြူ စောင့်ရှောက်လျက် နေ့လရက်များ စွာ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။ အတိတ်က ဖြစ်တည်ခဲ့သော မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးသည် ကတိသစ္စာတို့ ဖြင့် ပို၍ လင်းလက်လာခဲ့ပေပြီ။

အဲဒီနေ့က ခင်ယုမေကို ကားဂိတ်တွင် ကိုယ်တိုင်သွားကြိုခဲ့သည် ။ ကိုယ်ကလည်း သူ့မမှတ်မိသလို သူကလည်း ကိုယ့်ကိုမှတ်မိနိုင်မည် မ ဟုတ်ပေ။ အဲဒီနေ့က စံမောင် ရင်တွေ့ခုန်လွန်းလှသည် ။ ဝင်လာသည့် ကားတိုင်းကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲကြည့်ရသည် ပင် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းနေသည် ။ ကားအားလုံး နီးပါးဝင်လာသည် ။ ခင်ယုမေဟု ယူ ဆရာသူတစ်ယောက်မှ မတွေ့မမြင်။ စံမောင် စိတ်ပူမိသည် ။ ထို့ကြောင့် ကားဂိတ်မှူး ဦးစိုးထံသွားကာ -

"ဦးစိုး ဒီနေ့ ဝင်ဖို့ ဘယ်ကား ကျန်နေသေးလဲ"

ဟု မေးလိုက်သည် ။

"ဪ ညီလေး ကိုပုတို့ မှန်လုံကားကျန်နေသေးတယ်၊ လမ်းမှာ ကု

န်ချနေလို့ နောက်ကျနေတယ်လို့ တော့ သတင်းရတယ်"

ထိုသို့ကြားရတော့ ကျွန်တော် ကျေနပ်မိသည် ။ ညီမလေး နောက်ဆုံး ကားနဲ့ ပါလာမှာ သေချာသည် ။ အချိန်တို့ မြန်မြန်ကုန်စေချင်လှပြီ။ ညီမလေးကို တွေ့ချင်လှပါပြီ။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော် ဝေးကွာနေရာမှ ပြန်တွေ့ရမည့် ညီမလေးကို ကိုကို မြန်မြန်တွေ့မြင်ချင်လှပါပြီ။

"ပေါ်... ပေါ်" ဟူသော ဟွန်းတီးသံနှင့် အတူ မှန်လုံကားကြီး ဝင်လာပါပြီ။ သူရင်ခုန်သံတွေဟာလည်း အဆုံးစွန်ထိ မြန်ဆန်နေကြသည် ။ သူလမ်းဘေး တစ်နေရာတွင် ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူများကို အကဲခတ် စောင့်ကြည့်နေသည် ။ ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် ဆင်းလာသူ မိန်းကလေးတစ်ဦးသာ သူတို့ မြို့ရဲ့ မျက်နှာစိမ်းဖြစ်နေသည် ကို သတိထားမိသည် ။ သို့သော် မိန်းကလေးက မျက်မှန်အနက်တပ်ထားသဖြင့် မည်သူမည်ဝါ ဆိုသည် ကို သဲသဲကွဲကွဲမသိနိုင်။ မိန်းကလေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိဝေ့ကြည့်သည် စံမောင့်ထံသို့အရောက်တွင် အကြည့်များ ရပ်တန့်သွားသည် ။ ထို့နောက် ပါလာသည့် ပစ္စည်းထုပ်များကို ရွေးကာ တစ်နေရာတွင် ပုံပြီး သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာသည် ။ အနီးနားရောက်မှ မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည် ။

"ဟင် ညီမလေး"

"အမယ် ညီမလေးတဲ့ ၊ လူကိုမှတ်မိလို့ လား"

ထိုသို့ပြောသဖြင့် ငယ်စဉ်က ဖက်ကာရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံလေးကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး -

"ကိုကိုက ညီမလေး နတ်ပြည်တက်သွားရင်တောင်မှ မှတ်မိတယ်"

ဟု ပြောလိုက်သည် ။

"အမယ် တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား၊ ကိုကိုက ဘာကိုမှတ်ထားမိလို့ လဲ"

ဟု မေးသည်။ ။

"ညီမလေးရဲ့ စံပယ်တင်မှဲ့လေးပေါ့"

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ခင်ယုမေက သဘောကျစွာ ပြုံးသည်။ ။

"ဒီမှဲ့ကလည်း နော် ကိုကို မမှတ်မိအောင် ပုန်းနေရမှာ "

ဟု ဆိုကာ ဟစ်ခနဲ အသံထွက်လျက် ရယ်သည်။ ။ နောက်မှ သူ့အိတ်ထဲ ပါလာသော ဓာတ်ပုံလေးကို ပြန်လည်ထုတ်ပြသည်။ ။

"ဟောဒီက ကိုကိုမှဲ့ကြီးကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ဓာတ်ပုံကြည့်ပြီး မှတ်ထားခဲ့တာပါနော်။ ကိုကို လာကြိုမယ် ဆိုတာ သိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဓာတ်ပုံကို တစ်လမ်းလုံး အလွတ်ကျက်လာတာ"

ခင်ယုမေက ရယ်ရင်းပြောသည်။ ။

"ကဲ လာ ညီမလေး အိမ်ရောက်မှ စကားတွေ ဝအောင် ပြောကြမယ်နော်"

"ဟုတ် ကိုကို"

ခင်ယုမေ လာမည်ဆိုသည့် နေ့ကစ၍ အဖေနှင့် အမေတို့ လည်း ပျော်နေ ကြသည်။ ။ ယခု ခင်ယုမေ ရောက်လာတော့ စကားများ ပြော၍ မကုန်။

"သမီးက အရမ်းလှလာတာပဲ၊ အမေတို့ တော့ သမီးကို ရုတ်တရက် တွေ့ရင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး "

ဟု ပြောရင်း ဖက်နမ်းသည်။ ။

"ဒါကြောင့် အမေ့ကို သမီးမမေ့တာပေါ့၊ ခုလည်း အမေ့အတွက် တစ်အိမ်လုံးအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်လာတယ်။ အမေ ကိုကို ရည်းစားထားနေပြီ လားဟင်"

"အမလေး သမီးရယ် သမီးကိုကိုက ဟိုငယ်ငယ် သမီးနဲ့ ခွဲပြီး ကတည်းက ကတိနဲ့ သစ္စာဆိုတာ ဘာလဲလို့ ပဲ တဖွဖွမေးနေတာ။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်သိချင်လို့ မေးရတဲ့ လူကြီး၊ မေးရတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေလည်း မနည်း၊ အဲဒီ ကတိနဲ့ သစ္စာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိတဲ့ နေ့ကစပြီး ဒီနေ့အချိန်ထိ သမီးကိုကိုက ဝါတော် ရှစ်ဆယ်ရ မထေရ်ကြီးပါတော်"

ဟု အမေကပြောတော့ ခင်ယုမေက သဘောကျစွာ တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ။

"ဒါဆို ကိုကိုက သမီးအပေါ် ကတိတည်တယ် သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ သေချာတာပေါ့ ဟုတ်လားကိုကို"

သူ့ဘက်လှည့်ကာ မေးသည်။ ။

ကျွန်တော်က "ညီမလေးကကော" ဟု ပြန်မေးတော့ ခင်ယုမေ အနည်းငယ် မျက်နှာညှိုးသွားသည် ကို သတိပြုမိသည်။ ။

"ကဲပါ ခဏနေ အမျိုးတွေလည်း လာကြမှာ ထမင်းစောစော စားကြရအောင်နော်"

အမေက ဝင်ထိန်းသည့် သဘောဖြင့် စကားဝိုင်းကို ဖျက်လိုက်သည်။ ။ ထိုညက ခင်ယုမေကို ကြည့်ချင်၍ လာကြသော လူများမှာ တစ်ရွာလုံး နီးပါးရှိသည်။ ။

"အမေလေး ခင်ယုမေရယ် ဒီကိုကြည့်ပါဦး၊ ဒို့တော့ မသိရင် ရုပ်ရှင်
မင်းသမီး ပန်းဖြူလို့ ထင်မှာပဲ"

လာသမျှ အမျိုးများက ညီမလေး၏ အလှကို ချီးကျူးကြသည်။ ။

ခင်ယုမေက ကျွန်တော်နှင့် ခွဲခွာပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍
နောက်ပိုင်းအဖြစ်အပျက်များ စွာကို ရင်နှင့်စွာ ပြောပြ၍ တစ်မိသားစု
လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ။

ဦးဦးထွန်းက ခင်ယုမေကို ဆယ်တန်းအောင်သည် ထိ ကျောင်းထား
သည်။ ။ ခင်ယုမေက အိမ်စီးပွားရေးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက
လုပ်ရသဖြင့် ကျောင်းစာကိုပုံမှန်မလုပ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဆယ်တန်းစာ
မေးပွဲကို မအောင်မြင်ခဲ့။ စာမေးပွဲမအောင်သဖြင့် ကျောင်းမတက်တော့
ဘဲ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်ကာ ဈေးရောင်းရန် သားအဖနှစ်ယောက်
တိုင်ပင်ကြသည်။ ။ ဦးဦးထွန်းကလည်း ဆိုင်ဖွင့်နိုင်ရန် ကြိုးစားရှာဖွေသ
ည်။ ။ ခင်ယုမေကလည်း သူတတ်သည့် စက်ချုပ်ပညာဖြင့် ဒီဇိုင်းများ တီ
ထွင်ကာ စက်ချုပ်သဖြင့် သူတို့ မြို့နယ်တွင် နာမည်ရသည်။ ။ လက်မလ
ည်အောင် ချုပ်ရသည်။ ။ ထိုသို့ သားအဖနှစ်ဦး စုဆောင်းကာ နောက်ဆုံး
တွင် အိမ်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ကို စက်ချုပ်ဆိုင်နှင့် တွဲဖက်ကာ ဖွင့်နိုင်ခဲ့ကြ
သည်။ ။

စီးပွားရေး အခြေအနေ တည်ငြိမ်လာသောအခါ ဦးဦးထွန်းက ရာသ
က်ပန် ဒုလ္လဘရဟန်း ဝတ်သွားခဲ့သည်။ ။ ခင်ယုမေကိုလည်း နောက်ပိုင်း

စိတ်ချနိုင်ရန် အသိ မိတ်ဆွေ၏ သားနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် စီစဉ်သည် ။
ထိုအခါ ခင်ယုမေက "ဒီကိစ္စကိုတော့ ကိုကိုကိုအသိပေးပြီးမှ စီစဉ်ချင်တယ် ဖေဖေ" ဟု ဆိုကာတောင်းဆိုသဖြင့် အတင်းအကြပ်မစီစဉ်တော့ဘဲ ထားလိုက်သည် ။ ယခု ခင်ယုမေ စံမောင်တို့ ထံ လာခြင်းသည် စံမောင်က သူ့အား လက်ထပ်နိုင်၊ မထပ်နိုင် မေးမြန်းလိုသော အကြောင်းတစ်ရပ်လည်း ပါသည် ။

"ကိုကိုကသာ ညီမလေးကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ညီမလေးဘဝမှာ အပျော်ရွှင်ရဆုံး ဖြစ်မှာ ပါ ကိုကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝေးကွာခဲ့တဲ့ ကာလ တွေကြားမှာ ကိုယ်စီ ကံတရားတွေဟာ ဆန်းကြယ်စွာ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲခဲ့ကြတယ်။ ညီမလေးက ကိုကိုကို အိမ်ထောင်ကျနေပြီတောင်မှ ထင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ထိ ကိုကို ညီမလေးကို စောင့်နေတယ်၊ ညီမလေးအပေါ် ဘာမှ မသိတဲ့ ကလေးဘဝက တည်းက ထားခဲ့တဲ့ ကတိနဲ့ သစ္စာကို တန်ဖိုးထားရင်း စောင့်သိနေတယ်ကြားလို့ ညီမလေး သိပ်ပျော်တာပဲ။ ပြီးတော့ ကိုကိုကိုလည်း သိပ်ချစ်တယ်"

"ကိုကိုလည်း သိပ်ချစ်ပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ဒါကြောင့် လည်း ယနေ့တိုင် သစ္စာရှိစွာ စောင့်နေတာပါ"

ထိုမျှသာပြောပြီး သူ့ခေါင်းထဲ မီးတောက်မတတ် စဉ်းစားရပါသည် ။ ယခု စံမောင်က ကျောင်းပြီးရန် နောက်တစ်နှစ် စောင့်ရပေဦးမည်။ အကယ်၍ ဂုဏ်ထူးတန်းတက်ခွင့်ရခဲ့လျှင် သူ ဆက်တက်ချင်သည် ။ ဘွဲ့မရဘဲ အလျင် အိမ်ထောင်မကျချင်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ပြည်ပသို့သွားကာ နောက်ထပ် ပညာတစ်ခုခု သင်ယူချင်သေးသည် ။ ယခု သူ သိပ်ချစ်ရသော ခင်ယုမေက သူ့အား လက်ထပ်နိုင် မထပ်နိုင်ကို မေးနေလေပြီ။

သူသည် ခင်ယုမေအား လက်ထပ်နိုင်ပါသည်။ ။ သို့သော် ပြည်ပမှ ပြန်လာချိန်၌ သာ လက်ထပ်ချင်သည်။ ။ သူ့မိဘများကို ထိုကဲ့သို့ ပြောပြထားသည်။ ။ သို့သော် သူ ခင်ယုမေကို ပြောပြဖို့ ရန် အင်အားမရှိ။ ။ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် အဝေးမှ လာသူကို အမောဆိုအောင် မလုပ်ချင်။ နောက်ဆုံး မျှတသည့် အဖြေတစ်ခုပေးရန် သူ စဉ်းစားရသည်။ ။

"ညီမလေး ခုစီးပွားရေးက အိုးမကွာအိမ်မကွာ အေးအေးဆေးဆေး အဆင်ပြေပြေပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ ကိုကို"

"ဒါဆို ကိုကိုကို စောင့်ပေးပါလား ဟင်"

"ညီမလေးက ဘာမဆို ကိုကိုသဘောအတိုင်း လိုက်နိုင်ပါတယ် ကိုကို ရာ၊ ခက်တာက ဖေဖေပဲ။ ဖေဖေက နေကလည်း မကောင်းတော့ သူ့မျက်ကွယ်မပြုမီ ညီမလေးကို စိတ်ချရသူနဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးချင်နေတာ။ ။ ကိုကိုဆိုလည်း သဘောတူတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရာရာတိုင်းဟာ ဖေဖေအခြေနေပေါ် မူတည်ပြီး ပြောင်းလဲ သွားနိုင်တယ်ကိုကိုရယ်။ အင်းလေ ကိုကိုတောင်မှ ညီမလေးကို တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်အောင် စောင့်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ညီမလေး ကိုကိုကို ဘယ်လောက်စောင့်ရ စောင့်ရ စောင့်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ နားလည်ပေးပါ ကိုကို"

"ပြောလေ ညီမလေး"

"ဖေဖေရဲ့ သဘောဆန္ဒကိုတော့ ညီမလေး ဘယ်တော့မှ ဖီဆန်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ကိုကို နားလည်ခွင့်လွှတ်စွာ သိထားပေးပါနော်"

ပင့်သက်တို့ ကို ရှိုက်ရုံမှ အပ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ နောက်ဆုံး ခင်ယုမေနှင့် သူ့မိသားစုအကြား မျှတသောနားလည်မှုကို ယူကာ ခင်ယု

မေပြန် သွားသည် ။ ဧည့်သည် ဆိုတာ ဧည့်သည် ပါပဲလေ။ အချိန်တန်တော့ ပြန်ကြရမှာ ပဲ မဟုတ်လား။ စံမောင့်ရင်မှာ တော့ ဟာလာဟင်းလင်း ကျန်ခဲ့သည် ၊ အနာဂတ် အကြောင်းကို တွေးကြည့်မိတော့ မွန်းကျပ်သလိုခံစားရပြန်သည် ။

နောက်ပိုင်း ခင်ယုမေနှင့် သူ့အကြား အပြန်အလှန် အဆက်အသွယ် ရနေ ကြသည် ။ ကံထူးစွာပင် သူ ဂုဏ်ထူးတန်း တက်ခွင့်ရသည် ။ ပါရဂူတန်းထိ တက်ရောက်ရန်ပင် သူ မျှော်မှန်းကာ ကြိုးစားနေသည် ။ ဂုဏ်ထူးနောက်ဆုံးနှစ် ရောက်ချိန်တွင် ခင်ယုမေထံမှ မမျှော်လင့်သော သတင်းတစ်ခု ဝင်လာသည် ။

"ကိုကို ဖေဖေ အသည်းသန်ဖြစ်နေတယ်။ မနက်ဖြန် မကွေးဆေးရုံထိ လာပြရမယ်" ဟူ၍ ။

ကျွန်တော် ဆေးရုံတွင် ဦးဇင်းကြီး(ဦးဦးထွန်း)ကို တွေ့ဆုံအားပေးရန် သွားသည် ။ သို့သော် ဦးဇင်းကြီး (ဦးဦးထွန်း)က သူ့အား မမှတ်မိလောက်အောင် ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရသည် ။ ခင်ယုမေမှာ လည်း မျက်နှာငယ်လေး ဖြစ်နေရှာ သည် ။

"ညီမလေး ဘာမှ မပူနဲ့ နော်၊ ကိုကို ညီမလေးနားမှာ အမြဲနေပေးမယ်၊ ဦးဦးရောဂါကိုလည်း အမြန်ဆုံး သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ကုကြမယ်နော်"

ကံဆိုးသည် ဟု ပြောရမည် ထင်သည် ။ ဆေးရုံတက်ပြီး လေးရက်ခန့်တွင် ဦးဇင်းကြီး(ဦးဦးထွန်း) ဆုံးသွားသည် ။ အလောင်းကိုလည်း နယ်သို့ ပြန်သယ် မနေတော့ဘဲ မကွေးသုဿာန်၌ သဂြိုဟ်လိုက်သည် ။ ခင်ယုမေ အားငယ်နေမည်စိုး၍ ကျောင်းမှ ခွင့်ကို ဆယ်ရက်ယူထားသည် ။ ခင်ယုမေ အိမ်ပြန်သောအခါ သူ လိုက်သွားသည် ။ ၇-ရက်နေကာ ပြန်

လာခဲ့သည်။ ။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် လည်း စာမေးပွဲကိစ္စများ လုံးပန်းနေရသဖြင့် ခင်ယုမေနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။ ။

ကျွန်တော် ပါရဂူဘွဲ့အတွက် ကျောင်းဆက်တက်ခွင့် ရသည်။ ။ ခင်ယုမေ ထံမှ သတင်းမရသဖြင့် စံမောင် စိုးရိမ်ရပြန်သည်။ ။ ပါရဂူဘွဲ့အတွက် ကျောင်းမတက်တော့ဘဲ မိမိပညာနှင့် ထိုက်သင့်ရာ အလုပ်လုပ်ပြီး ခင်ယုမေကို လက်ထပ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။ ။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခင်ယုမေထံ လိုက်သွားသည်။ ။ ခင်ယုမေကလည်း သူ့အား ပျော်ရွှင်စွာဆီးကြိုသည်။ ။ သို့သော် လက်ထပ်မည့် ကိစ္စကို ပြောသောအခါ ခင်ယုမေက ငြင်းသည်။ ။

"ကိုကိုရယ် ကိုကိုနဲ့ ညီမလေးတို့ မှာ အတူနေရမယ့် ကံတရားက ပါမလာဘူးထင်တယ်။ တကယ်တော့ ကိုကိုနဲ့ ညီမလေးတို့ ရဲ့ ဘဝကံတရားတွေဟာ ကိုကိုနဲ့ ညီမလေးကို ဧည့်သည် အဖြစ်နဲ့ သာ တွေ့ဆုံစေကြသလား မပြောတတ်တော့ဘူး။ ခု ကိုကိုလာခြင်းကောင်းပေမယ့် ညီမလေးရဲ့ ဧည့်သည် တစ်ယောက် အဖြစ်သာ ဖြစ်ခွင့်ရှိတော့မယ် ကိုကို။ အားလုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိချင်ရင် ဖေဖေရေးခဲ့တဲ့ ဒီစာလေးကို ကိုကို ဆုံးအောင်သာ ဖတ်ကြည့်ပါတော့။ ညီမလေး ကိုကိုကို မဆက်သွယ်ခဲ့တာလည်း ဒီစာကြောင့် ပါပဲ။ ညီမလေး ဘယ်လောက်ထိ ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရမယ်ဆို ကိုကို သိလာမှာ ပါ။"

"ကိုကိုသဘောပေါက် နားလည်ပါပြီ ညီမလေး၊ အရာရာတိုင်းအတွက် ကိုယ်တိုင် စီမံခွင့်မရှိခဲ့ကြတဲ့ ကံတရားကိုယ်စီနဲ့ ရှင်သန်နေကြတဲ့ ကိုကိုနဲ့ ညီမလေးဟာ ကံစီမံရာအတိုင်း လက်ခံကြရုံပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရင်ထဲမှာ ညီမလေးကို ကိုကိုညီမလေးအရင်းပမာ ထာဝရချစ်ခင်စောင့်ရှောက်ဖို့ သစ္စာနဲ့ ကတိတွေဟာတော့ ဘယ်ကံတရားကမှ မဖျက်

မဆီးနိုင်အောင် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိနေပါတယ်။ ကိုကို ညီမလေးကို ညီမလေးအရင်းပမာ ဆက်လက်ချစ်ခင် စောင့်ရှောက်သွားမှာ ပါ။

"ကိုကို ရယ်" ဟု သာ ခင်ယုမေ ပြောနိုင်ပါတော့သည်။ ။

အရာရာဟာ သူ့တရားသဘောအတိုင်း ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီလေ။ စံမောင် စိတ်များ ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ ။ ကားပေါ်တွင် ဘဝမျိုးစုံနှင့် လူများ စွာ ပါလာသည်။ ။ သူလည်း သူတို့ ထဲက တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ခရီးသည် များ စိတ်ကျေနပ်စေရန် ကားစပါယ်ယာလေးက တီဗီဖွင့်ပေးသည်။ ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်က အသံတိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ တင်ဇာမော် သီဆိုထားသည့် "ဧည့်သည်" ဆိုသော သီချင်းဖြစ်သည်။ ။ ခရီးသည် တစ်ဦးက အသံလေးချဲ့ပေးပါဗျို့ဟု တောင်းဆိုသဖြင့် ကားစပါယ်ရာက အသံကို ချဲ့ပေး သည်။ ။

မနက်အာရုံတွေထဲ နိုးထ xxx အရင်လိုနေရာဟောင်းလေးမှာ xxx မျှော်လင့်ချက်တို့ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ပေးလို့ ဖြစ်ပါ့မလား xxx

ကိုယ့်အိမ်ပြင်မှာ တံခါးခေါက်သလား xxx ဝင်လာပါလို့ မပြောရက်ပါ xxx ဒီအိမ်လေးထဲ မင်းရဲ့ အရင် ပိုင်ဆိုင်သူတစ်ယောက် ရှိနှင့် ပြီးသား xxx

ဘယ်လိုမှ ပြင်ဆင်လို့ လည်း မရ ငါ့ရဲ့ အချစ်နဲ့ ဘဝကိုလည်း သိမ်းဆည်းပြီးတော့ထား xxx အိပ်မက်တွေကို နင်မက်ဆဲလား xxx ခုတော့ မင်း ပြန်ပါ ပြောလို့ မထွက်နိုင်သေးတဲ့ ခဏ xxxxxx

ဝင်လာပါ ခေါ်လို့ မဖြစ်တဲ့ ဘဝ xxx ပြန်ပါကွာ နှင်မပစ်ရက်တဲ့ ခဏ xxx တွေဝေစွာ ငါ့အခန်းလေးထဲမှာ xxx

အိမ်ပြင်မှာ သူရပ်စောင့်နေသလား xxx နာကြင်စွာကြေကွဲရင်း ခံစား
xxx တွေဝေစွာ ငါ့ အခန်းလေးထဲမှာ တွေဝေစွာ xxxxxx

သီချင်းသံကြားရတော့ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ဟု သူတွေ့ရင်း မျက်ရ
ည်များ စီးကျလာသည်။ ။

ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေလည်း မဖြစ်ရတဲ့ ဘဝ၊ ကိုယ်မဖြစ်ချင်တာတွေ
လည်း ဖြစ်လာရတဲ့ ဘဝ၊ ဘယ်အရာကိုမှ ကိုယ်မပိုင်ဆိုင်သလို၊ ဘယ်အ
ရာကိုမှ လည်း ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်၍ မရနိုင်ပေ။ တကယ်တော့ ကိုကိုတို့
အားလုံးဟာ အတိတ်ကလည်း ဧည့်သည် ၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ လည်း ဧည့်သည် ၊
နောင် အနာဂတ်မှာ လည်း ဧည့်သည် တွေအဖြစ်မျှသာပါ။ ညီမလေးရေ
ကိုကိုက ဧည့်သည် တစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ မျက်ရည်တွေကျရင်း
ပြန်သွားပါပြီ။ ညီမလေးလည်း မျက်ရည်တွေကျရင်း ကျန်နေခဲ့မယ် မ
ဟုတ်လား။

"ညီ ညီမလေး၊ ညီမလေး ခင်ယုမေ၊ ကတိ ကတိ သစ္စာ သစ္စာ၊ ကိုကို
ညီမလေးကို ချစ်တယ်။ ကိုကို သစ္စာရှိစွာ ချစ်နေပါတယ်"

စံမောင်၏ ကယောင်ကတမ်း အော်လိုက်သံကြောင့် လူနာကို လာ
မျှော်နေကြသူများအားလုံး သူ့ဘေးတွင် ပိုင်းအုံလာကြသည်။ ။

စံမောင်အမေက -

"သား သတိရပလား"

"အမေ သား ဘယ်ရောက်နေတာလဲ"

"သား ဆေးရုံရောက်နေတာလေ၊ သား အဖျားတက်ပြီး မေ့မျောနေတာ သုံးရက်ရှိပြီ သားရဲ့ ၊ အမေတို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ သား ညီမလေးကိုတောင်မှ လှမ်းခေါ်ထားရတာ၊ သား ထကြည့်ဦး၊ သားညီမလေးနဲ့ အတူ သူ့အမျိုးသားနဲ့ သားလေးရော ပါတယ်"

ဟု အမေကပြောသောကြောင့် သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိဝှေ့ကြည့်သည် ။ ချစ်စရာမျက်နှာလေးနှင့် ကလေးလေးတစ်ယောက်က "ဦး ဦး ဂဒိ တက်ဆာ" ဟု ဆိုကာ သူ့အား နှုတ်ဆက်နေသည် ။ သူ သူ့ခုတင်ဘေးတွင် ရပ်နေသော ကလေးလေးကိုကြည့်ကာ ကြည်မြဲစွာ ပြုံးပြလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ကလေးလေး၏ လက်ကလေးကို ယုယစွာဆုပ်ကိုင်ရင်း

-

"သားက ကတိသစ္စာကို သိရဲ့ လား"

ဟု မေးလိုက်သည် ။

"မေမေက ပြောတယ်။ ဦးဦးမှာ ဂဒိ တက်ဆာ ရှိတယ်တဲ့ ။ ဦးဦးရဲ့ ဂဒိနဲ့ တက်ဆာက စားလို့ ရလား၊ သားကိုလည်း လက်ဆောင်ပေးပါလား ဦးဦးနော်"

ဟု ကလေးက ပြောလာသဖြင့် အားလုံး ပြုံးရယ်ကြရသည် ။

"ဦးဦးမှာ ကတိနဲ့ သစ္စာတွေဟာ တစ်ဘဝလုံးစာ အပြည့်ရှိတာပေါ့ သားရယ်။ ခုလို ကတိမတည် သစ္စာမရှိတော့တဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ကတိနဲ့ သစ္စာကို မပျက်အောင်ထိန်းဖို့ စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆိုတာ အင်မတန်ခက်တယ်ကွဲ့။ ကတိနဲ့ သစ္စာ ဆိုတာ နှုတ်က လွယ်လွယ်ပြောရတဲ့ စကားလုံးတွေ မဟုတ်ဘူး သားလေးရ။ တစ်ခါပြောပြီး တစ်သက်လုံး စောင့်ထိန်း

ရတဲ့ အကျင့်တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ကတိနဲ့ သစ္စာ ဆိုတာကို လွယ်လွယ်ပြောပြီး ကိုယ့်လိုဘပြည့်ရုံ အသုံးချနေကြသူလည်း ပေါမှ ပေါပဲ။ ဦးဦးကတော့ ခု သားလိုအရွယ် ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ပြောခဲ့တဲ့ ကတိနဲ့ သစ္စာကို တစ်ဘဝလုံး တန်ဖိုးထား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားပါတယ်။ သားလေး လိုချင်တယ်ဆိုရင် သားကိုလည်း ဦးဦး ပေးမှာပေါ့"

"ဦးဦး သားလေးကို တူသားတစ်ယောက်လို တစ်သက်လုံး ချစ်ခင် ကြင်နာစွာ စောင့်ရှောက်သွားပါ့မယ် သားရယ်" ဟူသော သူ့ရင်တွင်းမှ စကားကို မည်သူမှ ကြားနိုင်မည်မဟုတ်။

သူ ပြောရင်း မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲနေသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်တော့ ညီမလေး မျက်ရည်စတွေကို သုတ်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထိုအခါမှ သူ ကလေးရှေ့တွင် မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောလိုက်မိသောစကားများကို ပြန်သတိထားမိလိုက်သည် ။ အားတုံ့အားနာစွာ သူ အမေ့ဘက်လှည့်ကာ ပြောလိုက် သည် ။

"အမေ ဧည့်သည် တွေကို အားနာစရာ၊ သားလည်း သက်သာနေပြီပဲ" ဟူ၍ ။

အားလုံးကိုလေးစားလျက်
ရွှေတြိဂံ မောင်စံ
၁၉-၀၂-၂၀၁၆(သောကြာနေ့)

ဖိနပ်တစ်ရံက ပြောသော
အာဇာနည်ပုဒ်

သန့်ရှင်းစေရန်အတွက်

ဖိနပ်တစ်ရံက ပြောတဲ့ အာဇာနည်ပုဒ်

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန်အတွက် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ဝယ်ယူခြင်းခံရသော အချိန်ကဖြစ်သည်။ ။ မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၈၃-ခုနှစ်က။ ကျွန်တော်ရေးသော မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုက သဘောကျသည်။ ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်သည်။ ။ စကားကမ်းလှမ်းသည်။ ။ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်တွင် ကုမ္ပဏီသို့လာတွေ့ပါဟု မှာ သည်။ ။ ဟာ ကျွန်တော့်မှာ ပျော်လိုက်ပါသည့် ဖြစ်ခြင်း။

ဟုတ်သည် လေ။ သည် တုန်းက ကျွန်တော်သည် စာရေးသက် ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ တော့ ထိုက်သလောက် နာမည်ရနေ သည့် အချိန်။ သို့သော် ယခုလို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခံရခြင်းမျိုး တစ်ခါမျှ မရှိခဲ့။ သိသည့် အတိုင်း ရုပ်ရှင်ဆိုသည် ကလည်း နာမည်ကြီး လုံးချင်းဝတ္ထုများကိုသာ ရိုက်ကူးသည် က များကြ၏။ မဂ္ဂဇင်းမှ ဝတ္ထုကိုရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းသည် ဆိုခြင်းမှာ နည်းသည့် အဆင့်မဟုတ်။ ဆိုတော့ကာ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် ပျော်၏။ ရေးဖော်ရေးဖက် မိတ်ဆွေများကိုလည်း ပဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ (ကြွား)မိ၏။

သည် တွင် ကျွန်တော့်ဆရာ အမျိုးသားစာပေဆုရ ပွင့်လန်း (သတ္တုတွင်း) က ပြောလေ၏။

"မင်းကို ဘယ်နေ့ချိန်းထားလဲ"

"အခုလာမယ့် စနေနေ့ဆရာ"

"မင်း သွားတွေ့မယ် မဟုတ်လား"

"ဟာ... သွားရမှာ ပေါ့ ဆရာကလဲ"

ဆရာပွင့်လန်း ပြီးသည်။ ။ အတန်ကြာမှ စကားကိုဆက်သည်။ ။

"အေးလေ မင်းတို့ ကတော့ လူသက်ရော၊ ကလောင်သက်ရော နှ သေးတဲ့ သူတွေဆိုတော့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ့ အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခုကို လက်လွှတ်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ အင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ"

ဆရာက စကားကို မဆက်သေး။ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာကာ အတန်ကြာ ငြိမ်နေသေးသည် ။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည် ။

"အမှန်ကတော့ တို့ က စာရေးဆရာတွေ၊ တို့ ဝတ္ထုကို ကြိုက်လို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်ရင် တို့ ဆီ လာတွေ့ပေါ့ကွာ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ အင်းလေ တို့ ကလည်း တို့ ပါပဲ။ မင်းလိုကောင်မျိုး မပြောနဲ့ ငါလိုကောင်တောင် အဲဒီ ထုတ်လုပ်သူ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေရဲ့ အချိုးကို ခံခဲ့ရသေးတာပဲ"

ဆရာပြောသည် ကို ကျွန်တော် သိပ်မရှင်း။ ထို့ကြောင့် ဆရာ့ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်သည် ။ ဆရာသဘော ပေါက်ပုံရသည် ။ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ပြောသည် ။

"မင်းသိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ငါက အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာ။ လက်ရှိလုံးချင်းလောကမှာ လည်း နာမည်ရှိနေသေးတဲ့ သူ။ အေး အဲဒီလို လူတောင်မှ သူတို့ က ရအောင်ချိုးတတ်ကြတယ်ကွ။ မင်းသဘောပေါက်အောင် ငါရှင်းပြမယ်"

ငါရှင်းပြမယ်ဆိုပြီး ဆရာက စကားကိုမဆက်။ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိသည် ။ တစ်ချက်နှစ်ချက် ဖွာသည် ။ ဆက်ပြောသည် ။

"ထုတ်လုပ်သူဆိုတဲ့ သတ္တဝါတွေက ရှိရှိသမျှ သုံးဆယ့်ခုနှစ်မင်းနတ်တွေ အကုန်လုံးသေပြီး တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်စားထားသလားကို အောက်မေ့ရလောက်အောင် နပ်တဲ့ နေရာ နပ်နပ်နပ်နပ်လို့ ကို မြည်နေတဲ့ သတ္တဝါတွေက မောင်မောင်ဦးရ"

ဆရာအပြောကို သဘောကျ၍ ကျွန်တော်ရယ်သည် ။ ကျွန်တော်က သာ ရယ်သည် ။ ဆရာကတော့ မျက်မှောင်ကြီးကို ကြုတ်ကာ အလေးအနက် ဆက် ပြောပါလေသည် ။

"စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ဝယ်တော့မယ် ဆိုကတည်းက အဲဒီစာရေးဆရာ ဘာကောင်ဆိုတာ အရင်လေ့လာတတ်ကြတာကွ။ ဆိုပါတော့ကွာ။ စာရေးဆရာက တို့လို ငမဲ့၊ အဲပြီးတော့ ငမူး ဆိုပါတော့ကွာ။ အဲ အဲဒါဆို သွားပြီသာမှတ်ပေတော့။ တိုက်ကို လာတွေ့ဆိုပြီး ခေါ်မယ်။ လာတွေ့ရင် ဈေးနှိမ်မယ်။ သူတို့ နှိမ်တဲ့ ဈေးအတိုင်းပဲ ရောင်းလိုက်ပြန်တော့ ပိုက်ဆံကို ဟိုနေ့ချိန်း၊ ဒီနေ့ချိန်း။ ငါးရာပေးလိုက်၊ နှစ်ရာပေးလိုက်။ တစ်ရာပေးလိုက်။ အဲဒီလို လုပ်တတ်ကြတာကလား"

စကားကို ခဏရပ်သည် ။

"အဲ စာရေးဆရာက တိုက်နဲ့၊ ကားနဲ့၊ အခြေအနေကောင်းနေတဲ့ သူ ဖြစ်နေရင်တော့ အဲဒီ မအေပေးတွေက သူပထွေးကျနေတာပဲ အိမ်တိုင် ရာရောက် သွားတွေ့။ စာရေးဆရာပြောတဲ့ ဈေးကို တစ်ပြားမှ မဆစ်ရဲဘဲ တစ်ခါတည်းငွေ အပြည့်ချေတတ်ကြတဲ့ သတ္တဝါမျိုးတွေကွ"

ဆရာက ဆက်ပြောသည် ။

"ဆိုတော့ မင်းက လာမယ့်စနေနေ့ကျရင် ထုတ်လုပ်သူနဲ့ သွားတွေ့ရမယ့်ကောင်။ မင်းက စာပေလောကမှာ တို့ လောက် နာမည်မရှိသေးတဲ့ ကောင်မို့ သူတို့ ဘက်က မင်းကိုလျှော့တွက်ထားပြီးသားဆိုတာ သေချာတယ်။ ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား"

"ပေါက်ပါတယ်ဆရာ"

"ဒီတော့ မင်းဘာလုပ်ရမလဲ သိလား"

မသိ။ တကယ်လည်း မသိ။

"မသိပါဘူး ဆရာ"

"အေး ဒီလိုကောင်မျိုးတွေကို ပြန်ပြီး ပညာပေးရမယ်"

"ခင်ဗျာ၊ ပြန်ပြီး ပညာပေးရမယ်"

"ဟုတ်တယ်။ ပြန်ပြီး ပညာပေးရမယ်။ ကဲ မင်းကို ငါမေးမယ်။ မင်း မှာ အခု ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိလဲ"

"လေးငါးဆယ်လောက် ရှိပါတယ်"

"ဒါကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကနေ့ မင်းဟာ ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက် ဟုတ်သလားလို့ မေးတာ"

"ဟာ ဆရာပွင့်ကလည်း သိရက်သားနဲ့ "

"အေး အဲဒါပဲကွ။ အခု မင်းပုံစံကိုကြည့်။ အင်္ကျီက လည်ကတုံး။ အရောင်သိပ်မရှိတော့ဘူး။ လုံချည်ကလည်း သာမန်ပဲ။ သောက်တော့ ကော ဆေးပေါ့လိပ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဟုတ်ရင် မှတ်ထား။ အဲဒီထုတ်လုပ်သူနဲ့ သွားတွေ့တဲ့ အခါမှာ မင်းရဲ့ အခုပုံစံမျိုးနဲ့ သွားတွေ့လို့ ကတော့ မင်း မျိုးကန်းသွားပြီသာမှတ်"

"ဆရာ ဘာကိုပြောတာလဲ"

"ဟင်း မင်းကလဲ ငါနဲ့ တွဲနေပြီး တော်တော်လျှော်သေးတာပဲ။ ကဲ မင်းကို ငါရှင်းအောင်ပြောပြမယ်။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရင် ငါတို့ ဆို ငါထောင် (ထိုစဉ်က) ရတယ်။ မင်းတို့ ကျတော့ နှစ်ထောင့်ငါးရာ သုံးထောင်ရရင် ကံကောင်း။ ကဲ နှစ်ထောင့်ငါးရာပဲ ဆိုပါတော့ကွာ။ အ

ခု မင်းပုံစံမျိုးနဲ့ သွားရင် တစ်ထောင့်ငါးရာတောင် ရချင်မှ ရမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ တစ်ထောင့်ငါးရာကိုလည်း ဟိုနေ့ချိန်း၊ ဒီနေ့ချိန်းလုပ်ပြီး အခုန ငါပြောသလို ငါးရာပေးလိုက်၊ နှစ်ရာပေး လိုက်၊ တစ်ရာပေးလိုက် ဆိုတာမျိုးလုပ်လိမ့်မယ်။ ဒါ သေချာတယ်။ အတိအကျပဲ ဆိုပါတော့"

စကားကို မဆက်ပြန်။ ဆေးလိပ်တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာ ဖွာပြီးမှ စကားကို ပြန်စသည် ။

"မင်းမှာ အဝတ်အစား သားသားနားနား ဘယ်နှစ်စုံရှိသလဲ"

ပြဿနာ။ ကိုယ့်မှာ ရှိတာက အဝတ်အစားလေးစုံ။ သားသားနားနား တစ်စုံမျှမပါ။

"သိပ် သားသားနားနားကြီးတော့ မရှိဘူး။ ဆရာပွင့်ရဲ့ "

"အေး အဲဒါဆို ငါပြောသလိုလုပ်။ မင်းသူငယ်ချင်းတွေဆီက သားသားနားနား အဝတ်အစားတစ်စုံငှား။ အဲဒါကို ဝတ်။ ပြီးတော့ ငါးသုံးလုံးစီးကရက် ဘူးခွံတစ်ခုကို ကွမ်းယာဆိုင်က တောင်း။ ပြီးတော့ ငါးသုံးလုံး နှစ်လိပ်သုံးလိပ်လောက် ဝယ်ထည့်ထား။ ပြီးရင် ဇစ်ပိုမီးခြစ်နဲ့ ထုတ်ခြစ်ပြီး ဟန်ပါပါဖွာ။ ဒါဆို ထုတ်လုပ်သူက မင်းကို ဖျားသွားပြီ။ အနည်းဆုံး သုံးထောင်ပေးမှာ ပဲ။ ကဲ ငါ ပြောချင်တာ အဲဒါပဲ။ မင်း ရှင်းရဲ့လား"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့။ ရှင်းပါတယ် ဆရာ"

ပထမလုပ်ရသည့် အလုပ်က အဝတ်အစား ငှားရမ်းခြင်း။ အဆင်ပြေပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကြည်စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းမှ မြင့်ဆွေကို သွားအကူအညီ တောင်းရ၏။ အဆင်ပြေလိုက်ပုံများ အဝတ်အစား တင်မဟုတ်။ အားလုံးကို အဆင်ပြေသည်။ ။ သူငယ်ချင်း မြင့်ဆွေက အလွန်သားနားသော တက်ထရက်လုံချည် (ထိုစဉ်က ဝက်ဝံလုံချည်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးသော လုံချည်) နှင့် စပို့ရှပ်အဖြူရောင် အသစ်တစ်ထည်။ ပြီးတော့ ထက်တရက်တိုက်ပုံ အသစ် နီးနီးတစ်ထည် ငှားလိုက်သည်။ ။ ဇာတ်ကြောင်းကို အစအဆုံးပြောပြထားသဖြင့် မြင့်ဆွေက ကျွန်တော့်အတွက် အခြားလိုအပ်သည် များကိုပါ စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။ ။ သူ့မှာ အမေရိကန်လုပ် ဇစ်ပိုမီးခြစ် ရှိသည်။ ။ ပြီး သူက ငါးသုံးလုံးမှ သောက်သည့် လူ။ ။ ဆိုတော့ကာ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူးခွံ တောင်းစရာ မလိုတော့။ သူ သောက်လက်စ (စီးကရက်ဆယ်လိပ်မျှကျန်သော) ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ဘူးကိုပါ ပေးလိုက်သည်။ ။ အားလုံးကိုယူပြီး အိမ်ပြန်လာ။ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ။

အခုတော့ ကျွန်တော်ပုံစံက အပြတ်သားနားသွားလေပြီ။ မှန်ထဲမှ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်ပြီး စာရေးဆရာ သန်လျင်မောင်မောင်ဦးမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု ပင် သံသယဖြစ်ချင်ချင်။ လူက စိတ်စောနေ၍ ထင်သည်။ ။ ကျွန်တော် ထိုရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီသို့ ရောက်တော့ တိုက်မှာ အစောင့်တစ်ယောက်သာ ရှိသေးသည်။ ။ အခြားမည်သူမျှ မရှိ။ တိုက်စောင့်က ကျွန်တော့်ကို ဘာကိစ္စရှိပါသလဲခင်ဗျာဟု တရိုတသေမေး၏။ ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ။ တိုက်စောင့်မှ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဟာ ကြွ ပါဆရာ၊ ကြွပါ"

ဆိုကာ သူက အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး -

"ကျွန်တော်တို့ သူဌေးရဲ့ အခန်းပါ။ အခု ဆယ်နာရီ ဆယ့်ငါးဆိုတော့ ရောက်တော့မှာ ပါ။ ဆယ်နာရီခွဲလောက်ဆို ရောက်ပါပြီ"

သူပြောသည့် အခန်းက အတော်သားနားသည် ။ အထဲမှာ ကော်ဇော အပြည့်ခင်းထား၏။ တိုက်စောင့်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်ဝင်သည် ။ အခန်းဝ မှာ ဖိနပ်ချွတ်ပြီးမှ အထဲကို ဝင်သည် ကို သတိပြုမိသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အခန်းပေါက်ဝမှာ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ဝင်ရလေ၏။

"ထိုင်ပါ ဆရာ"

သူ့ သူဌေး စားပွဲရှေ့ရှိ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"ဆရာ လက်ဖက်ရည် သောက်တတ်လား။ ကော်ဖီ သောက်တတ်လား။ ကျွန်တော် မှာ ပေးပါ့မယ်"

"အာ ရပါတယ်။ ဘာမှ မမှာ ပါနဲ့ "

"အားမနာပါနဲ့ ဆရာရဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ တိုက်က ဧည့်သည့် ကို ဧည့်ဝတ် ကျေတဲ့ တိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သောက်ပြီးနေလို့ ပါ"

"ဒါဖြင့်လည်း အေးအေးဆေးဆေးထိုင်။ ဟော ကားသံကြားတယ်"
တိုက်စောင့်သည် ပြောရင်းမှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်၏။

ဟုတ်သည် ။ တိုက်ရှေ့မှာ ဒတ်ဆန်းကားအနီရောင်လေး ထိုးရပ်လာ၏။

"ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူဌေး လာပြီ။ ဆရာ ခဏနော်။ ကျွန်

တော် သွားကြိုလိုက်ဦးမယ်"

သူ ပြောပြောဆိုဆို ပြေးထွက်သွား၏။ ကျွန်တော် နေရာမှာ ပင် ခပ်
တွေတွေ ကျန်ရစ်၏။ သိပ်မကြာ။ တိုက်စောင့်သည် လက်ဆွဲအိတ်တစ်
လုံးကို ဆွဲကာ ပျာပျာပျာပျာဖြင့် ပြန်ရောက်လာ၏။ လက်ဆွဲအိတ်ကို
စားပွဲပေါ်မှာ ချသည် ။ ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည် ။

ကျွန်တော် အပေါက်ဝဆီသို့ မသိမသာ ကဲကြည့်လိုက်၏။ ကုပ်ပိုးထူ
ထူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို အပေါက်ဝမှာ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်၏။
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် အခန်းထဲသို့ တန်းမဝင်သေးဘဲ အပေါက်ဝမှာ ခေတ္တရ
ပ်သည် ။ ပြီးမှ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာရင်း -

"စာရေးဆရာ သန်လျင်မောင်မောင်ဦး ထင်တယ်"

တိုက်စောင့်က ကြိုပြောထားပုံ ရသည် ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဦးစွာနှုတ်ဆ
က်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည် ။ ကျွန်တော်က -

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ"

ဟု အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည် ။

ခြေတစ်ဖက်ကို အခြားတစ်ဖက်ပေါ်သို့ ချိတ်တင်လိုက်သည် ။ တိုက်
ပုံ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငါးသုံးလုံးဘူးကို ထုတ်သည် ။ နှုတ်ခမ်းတွင် တပ်သ
ည် ။ စီးကရက်ဘူးကို စားပွဲပေါ်မှာ ပဲ တင်ထားသည် ။ ပြီးမှ ဇစ်ပိုမီးခြစ်
ကို ထုတ်၊ ခြစ်၊ မီးညှိ၊ တစ်ချက် နှစ်ချက်ဖွာ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြုံးသည် ။

"ရောက်နေတာ ကြာပြီလား"

"မကြာသေးပါဘူး"

"လက်ဖက်ရည် သုံးဆောင်ပါလား"

"ကျွန်တော် သောက်ပြီးခဲ့ပါပြီ"

"ဒါဖြင့် အလုပ်စကားပဲ ပြောကြတာပေါ့။ စာပေလုပ်သား မဂ္ဂဇင်းထဲက ဘဝကလေးတွေကလေး ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတို ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ရိုက်ချင်လို့ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဲဒါ ကျွန်တော် ဉာဏ်ပူဇော်ခ ဘယ်လောက်ပေးရပါမလဲ"

ကျွန်တော်က စီးကရက်ကို တစ်ချက်ဖွာလိုက်ပြီး -

"ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့ တိုက်က အခြားစာရေးဆရာတွေကိုပေးတဲ့ ဈေးအတိုင်းပဲ ပေးပေါ့ဗျာ"

"အာ တခြားစာရေးဆရာတွေက လုံးချင်းလောက်ကက စူပါတန်းဝင် ဆရာတွေပဲ။ သူတို့ ကိုပေးတဲ့ နှုန်းတော့ ဆရာကို ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ။ ပြီးတော့ ဆရာဝတ္ထုက လုံးချင်း မဟုတ်ဘူး ။ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထု"

ဒါတော့ဟုတ်သည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း အစကတည်းက သည်လောက်အထိ မမျှော်လင့်။

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပေးချင်ပါသလဲ"

"လုပ်ပါ ဆရာပြောပါ"

"ဒီလိုရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုအတွက် ဘယ်လောက်ပေးပါဆိုပြီး တောင်းဆိုခြင်းဟာ စာရေးဆရာအနေနဲ့ ကိုယ့်အနုပညာကို ကိုယ်ပြန်ပြီး တန်ဖိုး ဖြတ်သလိုကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားပဲ ပြောပါ။ သူမနာ ကိုယ်မနာပေါ့လေ။ အဲ ခင်ဗျားပေးလာတဲ့ ဈေးပေါ် မူတည်ပြီး ကျွန်တော် ရောင်းနိုင်ရ

င် ရောင်းမယ်။ မရောင်းနိုင်ရင် မရောင်းဘူး ပေါ့ဗျာ။ ဒါပါပဲ။"

ဆရာပွင့်လန်း သင်ပေးထားသည့် အတိုင်း ခပ်တည်တည်ပြောရင်း နောက်ထပ် ငါးသုံးလုံးတစ်လိပ် ထုတ်သောက်သည်။ ။ ထုတ်ဝေသူ ပြုံး၍ ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ်လုပ်သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ခါ မျက်လုံးကလည်း အ ခန်းပေါက်ဝဆီသို့ ရောက်၍ ရောက်၍ သွားသေး၏။ ကျွန်တော်ကတော့ သူဘာပြောမလဲဆိုတာ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် စောင့်နေဆဲ။ ခဏကြာတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ် လှုပ်လာသည်။ ။ နှုတ် မှ လည်း ပြော၏။

"စိတ်ဆိုးနဲ့ နော်။ ကျွန်တော်ပေးနိုင်တဲ့ ဈေးကိုပြောမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ"

"ကျွန်တော် တစ်ထောင်ပေးပါ့မယ်"

"ဗျာ"

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်။ တစ်ထောင်ပေးပါ့မယ်။ ရောင်းနိုင်ရင်လဲ ရောင်းပေါ့။ မရောင်းနိုင်ရင်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး။"

သွားပြီ။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ပြီ။ ပထမတော့ စိတ်ထဲတွင် ထောင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မရောင်းနိုင်ဘူးဗျာဟု ပြောကာ ထပြန်မည် စဉ်းစားသေးသည်။ ။ ခက်သည် က အခြေအနေ။ ကိုယ့်ဝတ္ထု ပထမဆုံးအကြိမ် ရပ်ရှင်ရိုက်မည့် ကိစ္စ။ လောလောဆယ် ကိုယ့်မှာ ငွေလေးသုံးလေးဆယ်သာရှိသော အနေအထား။ ပြီးတော့ ဆရာပွင့်လန်းအပါအဝင် သန်လျင်မှာ စောင့်နေကြမည့် ရေးဖော်ရေးဖက် အပေါင်းအသင်းများ။ ။

"ဒီညနေ လူစုထား။ ပိုက်ဆံ ထုတ်ပြီးတာနဲ့ မိတဲ့ သင်္ဘောခေါက်နဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာမယ်။ ပြီးတော့မှ အားလုံးကို စပါယ်ရှယ်ပြုစုမယ်"

ဆိုပြီး ကျွန်တော်မှာ ထားသဖြင့် သင်္ဘောဆိပ်မှာ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်နေကြမည့် အပေါင်းအသင်းများ ၏ မျက်နှာ စသည် စသည် တို့ ကြောင့် -

"ဒီထက် တိုးမပေးနိုင်တော့ဘူးလား"

သည် တစ်ခါတော့ ကျေးဇူးရှင်က ပါးစပ်မှ ပင် မပြော။ ခေါင်းလေး သာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါပြရှာသည် ။

"ကဲ အဲဒီတစ်ထောင်ကိုကော ဘယ်လိုပေးမှာ လဲ အခု တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်မှာ လား"

"အခု စရံ ငါးရာပေးလိုက်ပါမယ်။ ကျန်တဲ့ ငါးရာကိုတော့ နောက် တစ်ပတ်ခြား စနေနေ့မှ ပေးနိုင်ပါမယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကားတွေ မထွက်သေးလို့ ငွေသိပ်လည်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အခုတောင် ဆရာကို အား နာလို့ "

ဘုရား ဘုရား။ အားနာလို့ ဆိုပါလား။ သနားစရာ။ အင်း ဆရာပွင့် ပြောတဲ့ အတိုင်း ကျန်တဲ့ ငါးရာကို ငါးခါလီပြီး ပေးတော့မှာ သေချာတယ်။ ကိုင်း ခုမှ တော့ မထူးတော့ဘူး။

"ကဲဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ပေးပါတော့။ ကျွန်တော်လည်း အချိန်မရှိဘူး။ သွားစရာရှိသေးတယ်"

ထုတ်လုပ်သူက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်ပင် အံ့ဆွဲကိုဖွင့်သည် ။ အသင့်ရေး ထားသော စာချုပ်ကို ထုတ်သည် ။ ရှေ့တွင် ချပေးသည် ။

"ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပါဦး"

စာချုပ်ကို ခပ်သွက်သွက် ဖတ်ကြည့်လိုက်သည် ။ သဘောတူညီကြောင်း စာချုပ်သာဖြစ်သည် ။ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သ

ည် ။ ပုဂ္ဂိုလ်က တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူတစ်အုပ်ကို ထုတ်ကာ ရွက်ရေငါးဆယ်ရေတွက်ပြီး ကျွန်တော့်ထံ ကမ်းပေးသည် ။ လှမ်းယူပြီး တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်သည် ။

"ကဲ ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်။ လာမယ့်အပတ် စနေကျမှ ပဲ လာပါဦး မယ်"

"ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ ကောင်းပါပြီ"

ပုဂ္ဂိုလ်က ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောသည် ။ ကွာ အခံရခက်လိုက်တာ။ ဒီအပြုံးကြီးက သိပ်မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါ့ကို လှောင်နေသလိုလိုပဲ။ ဘဝင်မကျစွာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသည် ။ လှည့်ထွက်ခဲ့သည် ။ အပေါက်ဝသို့ ရောက်သည် ။ ချွတ်ထားသော ဖိနပ်ကိုစီးဖို့ ပြင်သည် ။ သည် တွင် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ဖြောင်းခနဲ ပြန်ရိုက်ကာ လဲသေပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားရပါလေ တော့၏။ ဪ ထုတ်လုပ်သူ၊ ထုတ်လုပ်သူ။ တကယ်ကို နပ်ကြပါလား။ မနပ်တာက ကျွန်တော်။ အဝတ်အစားကိုသာ တောက်လွင်အောင် ဆင်ထားပြီး နောက်မြီးပြတ်နေသည့် ဖိနပ်ကျမှ ငှားစီးဖို့ အမှတ်မရနိုင်လောက်အောင် မနပ်သော ကျွန်တော်။ အခုတော့ နောက်မြီးပြတ် ဖိနပ်ကလေးက ကျွန်တော့်ကို ခပ်ဆွေးဆွေး ကြည့်နေလေပြီ။

သန်လျင်မောင်မောင်ဦး
